

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Krejsové a soudkyň JUDr. Aleny Fintové a JUDr. Ireny Paterové ve věci

žalobkyně: **Česká spořitelna, a.s., IČO 45244782**
sídlem Olbrachtova 1929/62, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **R [REDAKCE] S [REDAKCE]**, narozený dne [REDAKCE]
bytem [REDAKCE]

o 33 781,55 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobkyně do rozsudku Okresního soudu V Chebu ze dne 22. 1. 2018, č. j. 15 C 14/2017-28

takto:

Rozsudek soudu prvního stupně se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu o zaplacení částky 33 781,55 Kč s úrokovým příslušenstvím (výrok I.). Výrokem II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění odkázáno na žalobní tvrzení o tom, že žalobou se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení žalované částky na základě smlouvy o úvěru, která byla mezi účastníky uzavřena dne 17. 4. 2014. Na jejím základě poskytla žalobkyně žalovanému úvěr ve výši 30 000 Kč, který se žalovaný zavázal splácet po 694 Kč měsíčně s tím, že ve smlouvě byla stanovena pevná úroková sazba 21,22 % ročně. Pro nesplacení úvěru se celý zůstatek úvěru stal ke dni 13. 9. 2016 splatný v částce 28 652,98 Kč představující jistinu 27 017,47 Kč, řádné úroky 15,93 Kč, úroky z prodlení 29,58 Kč a poplatky 1 500 Kč. Poplatky představovaly „smluvní pokutu z prodlení“ po 500 Kč měsíčně za období od června do srpna roku 2016. Žalobkyně vysvětlovala, jak byla výše žalované úvěrové jistiny počítána, respektive z čeho vznikla s použitím plateb žalovaného a přičítáním úrokového příslušenství. Soud ve věci nařídil jednání, ke kterému se nedostavil žádný z účastníků, přičemž pouze žalobkyně svou neúčast předem omluvila. Žalovaný nárok žalobkyně neuznal, neučinil nesporným skutková tvrzení žalobkyně. Podle § 79 odst. 1 a § 120 o. s. ř. je účastníkům uložena povinnost označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Soud nemůže před právním hodnocením vycházet jen ze skutkových tvrzení jednoho z účastníků občanského soudního řízení, pokud k tomu nejsou splněny zvláštní zákonem předepsané podmínky. Splnění důkazní povinnosti není pouhé připojení listin k žalobě. Takový postup neumožňuje ke každému jednotlivému skutkovému tvrzení označit konkrétní důkaz tak, aby soud mohl posoudit potřebu jeho provedení. Poukázáno, že stejný závěr přijal také Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 25 Co 103/2015-51, jakožto soud odvolací ve věci vedené před soudem prvního stupně pod sp. zn. 11 C 266/2014-30. Obecně platí, že důkazní břemeno ohledně určitých skutečností leží na tom z účastníků řízení, který existenci těchto skutečností vyvozuje pro sebe příznivé právní důsledky; jde o toho účastníka, který z existence těchto skutečností tvrdí (viz rozsudek NS ČR sp. zn. 22 Cdo 883/2010). Nesplnění důkazní povinnosti pak sebou nese zamítnutí žaloby pro neunesení důkazního břemene. V projednávané

věci žalobkyně žádné důkazy k prokázání svých skutkových tvrzení neoznačila, když za označení nelze považovat pouhé připojení písemností k žalobnímu návrhu, označených jako přílohy. Nelze tím dle soudu prvního stupně splnit požadavek přiřazení důkazu ke konkrétnímu skutkovému tvrzení. Přílohy mohou přitom doplňovat žalobní tvrzení nebo být dokladem jiné procesně významné skutečnosti potřebné například pro posouzení příslušnosti či pravomoci soudu, kterou soud zkoumá z úřední povinnosti na základě podkladů, nikoliv důkazů. Naproti tomu označování důkazů a jejich přiřazování ke skutkovým tvrzením soudem je porušením zásady dispozice (§ 153 odst. 2 o. s. ř.) a rovnosti účastníků (§ 18 odst. 1 o. s. ř.). Soud uzavřel, že žalobkyně se nedostavila k nařízenému jednání, zbavila se tak výsady procesního poučení o nutnosti označit důkazy ke všem tvrzením ve smyslu § 118a odst. 3 o. s. ř., proto soud rozhodl tak, jak je shora uvedeno, a to pro neunesení důkazního břemene. O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 o. s. ř.

2. Žalobkyně podala proti rozsudku včas odvolání. S rozhodnutím soudu prvního stupně nesouhlasí, pokud soud prvního stupně zamítl žalobu pro údajné neunesení důkazního břemene a toto své – dle žalobkyně překvapivé rozhodnutí – odůvodnil tak, že dle jeho názoru v projednávané věci žalobkyně neoznačila k prokázání svých skutkových tvrzení žádné důkazy, když za označení důkazů nelze označovat pouhé připojení písemností. Žalobkyně má za to, že splnila důkazní povinnost, když v žalobě označila důkazy a tyto k žalobě připojila v rámci příloh. Žalobkyně přímo v žalobě, po uvedení příslušného skutkového tvrzení, odkázala na konkrétní článek smlouvy o úvěru uzavřené mezi ní a žalovaným nebo označila jiný důkaz, když např. uvedla: „viz doklad o čerpání, viz výzva + podací arch, viz výzva + doručenka atd., žalobkyně tedy zcela jednoznačně splnila požadavek přiřazení důkazu ke konkrétnímu skutkovému tvrzení. Ze strany žalobkyně tak nedošlo k pouhému připojení listin k žalobě, jak se soud mylně domnívá. Pokud soud prvního stupně vyžadoval, aby žalobkyně v žalobě uvedla ohledně jednotlivých důkazů „k důkazu či důkaz“, pak se dle názoru žalobkyně jedná ze strany soudu prvního stupně o přepjatý formalismus a zamítnutí žaloby z tohoto důvodu považuje žalobkyně za zcela absurdní. Odkazuje v této souvislosti na judikaturu Ústavního soudu ČR, která vytýká soudům obecným právě přepjatý formalismus (např. nálezh. sp. zn. Pl. ÚS 85/2006). Poznámává, že i kdyby nebyla z její strany splněna povinnost důkazní, což zcela odmítá, pak soud prvního stupně nepostupoval dle jejího názoru v souladu s takzvanou souhrnnou novelou o. s. ř. provedenou zákonem č. 7/2009 Sb., která předsouvá okamžik poučovací povinnosti soudu (ohledně povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní) před prvním jednáním ve věci, a to do fáze jeho přípravy.
3. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 o. s. ř., přihlédl k odvolání žalobkyně, a aniž by ve věci nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. d) o. s. ř., dospěl k závěru, že zde nejsou podmínky pro potvrzení či změnu napadeného rozsudku.
4. Soud prvního stupně založil své zamítavé rozhodnutí na závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno, tj. neoznačila důkazy k prokázání svých tvrzení, když splněním důkazní povinnosti není pouhé připojení listin k žalobě, jak to žalobkyně učinila. Tomuto závěru nelze přisvědčit.
5. Odvolací soud konstatuje, že ve sporu o zaplacení dluhu z úvěru má žalující banka jako věřitel břemeno tvrzení, že se žalovaným dlužníkem uzavřela smlouva o úvěru, že na základě této smlouvy dlužník poskytl finanční prostředky a že dlužník dluh řádně a včas nezaplatil. Z tohoto břemene tvrzení pro banku vyplývá břemeno důkazní, a to pokud jde o prokázání tvrzení, že smlouva byla uzavřena a že na základě této smlouvy banka dlužníkovi poskytla finanční prostředky. Z obsahu žaloby se podává, že žalobkyně nejenže tvrdí, že s dlužníkem uzavřela smlouvu o úvěru, že mu poskytla úvěr ve výši 30 000 Kč, že dlužník se zavázal úvěr splatit pravidelnými měsíčními splátkami, ale že přímo v textu žaloby odkazuje na smlouvu o úvěru včetně konkrétního bodu smlouvy, na doklad o čerpání úvěru, na sazebník ČS. Za tohoto stavu nelze uvažovat o tom, že žalobkyně nesplnila svoji důkazní povinnost. Jak je uvedeno shora, důkazy žalobkyně označila přímo v textu žaloby a byť listiny nejsou označeny slovem důkaz, resp. v příloze návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu jsou v části H) označeny souhrnně jako přílohy S [redacted] (žalobkyně je nečlení podle názvu), je zcela evidentní, že o důkazy ve smyslu

občanského soudního řádu jde. Vzhledem k uvedenému proto není závěr soudu prvního stupně o tom, že žalobkyně neunesla břemeno důkazní, že ze strany žalobkyně porušeno ustanovení § 79 odst. 1 a § 120 o. s. ř., správný.

6. S ohledem na uvedené je pak bez významu konstatování soudu prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí, že žalobkyně se nedostavila k nařízenému jednání a zbavila se výsady procesního poučení o nutnosti označit důkazy ke všem svým tvrzením.
7. Pokud se soud prvního stupně dovolává rozhodnutí zdejšího soudu vedené pod sp. zn. 25 Co 103/2015, pak odvolací soud konstatuje, že zde byla situace zcela jiná, neboť v textu žaloby nejsou označeny žádné důkazy. Žalobkyně pouze v části H) návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu označila přílohy.
8. Odvolací soud proto rozhodnutí soudu prvního stupně za použití § 219a o. s. ř. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.
9. V dalším řízení soud prvního stupně provede žalobkyní označené důkazy a ve věci znovu rozhodne.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Plzeň 28. června 2018

JUDr. Zuzana Krejsová v. r.
předsedkyně senátu